

mis sa minu eest oled ohivriks annud!'' Ta wautas sii teise silmnäu peale, mis silmaüveest märg oli, mis teine oma kassli kandli pärast muttis. See oli juba tuhaks põlend.

,Mõud mul põle enam minud, kui aga sind veel, sina, mu ainus ja armas! Kuumala, sinu eest olen ma oma ainust rõemu ja varandust ohverdanud ja tegi seda hea meelega! Kuumala, armastad ja nüüd mind?''

Meie kassistas teda õrnalt, wautas teda ellalt vastu oma paisuvate ründe, muisutas teda palavalt ning poolikust fogeldud sõnad, rutuline töötuse ütlemine, see kõik näitis armaastuses leefiva laulikule mit elu loowad. Ütlsematta rõemus olid naad nii üksteise faenlus.

Magusas unes unius armuke koopas, Heidalla koopa sii ees pidas hoolikult wahti. Niipea kui valge hakkas ennast näitma, läks salaja ära, et Kuumalale tema ülesärkamisel fosutavat toitu pakkuda. Üle teras terawa liividé, läbi lõehkuva liiva lipas ta ja viiumaks, oh õmme! teisel pool saarekese näeb ta mõne halja viljapuu, millel hästi küpse, himu ärataiv wili külges. Mees korjab süle täie ja tuule tiivul ruttab ta armuke juure tagasi. Küll saab nälgind Kuumala end rõeminstama!

Klessamer oli eemalt näimud, kuidas Kuumala lootsikus teise saare poole aeti; ta ootis targalt, tunni torm wähänend, siis astus ühte lootsikusse ja sundis seda läbi rahutuma mere. Saarekese lähädal ajas lange tuul föiduriistta rüngaste roahelje ja puruks ja waewaga aga sai Klessamer oma elu peasta. Nõuta hulkus ta mööda rannast edasi=tagasi, juhtus õnne jaatusel otse senna koppasse, kus Kuumala unus. See ärkas üles ja pakkus labkeste fätt, sest et pooluniselt ja pimeduses Heidalla arwas oleivad. Teine vigistas tema fätt vastu enese rinda. „Kuumala!'' ütles ta meelitavalt. Meie waatas imekspannes teise otsa, teda nüüd äratundes. „Kus on Heidalla?'' tüsvis ta ehmatades.

,Ma tulin sind peastma, Kuumala!'' ütles noormees.

,Aga kus on Heidalla, mit armastud sober?''

Klessamer langes neiu jalge ette, muttis, kaebas ja tegi keik, mis wöimalik, Kuumalat enesele hoidma. Teine hakkas kaa juba kahewahel jäema, sest üi ilus ep olnud noormees veel üaldes olund, kui täna. „Klessamer," hüidis ta wüimise jöuga, „mine, ma ei armasta sind mitte!'' Aga efsitaja ei jätmud järele. „Siis olgu meri mille hauaks!'' hüidis ta kaeblikult. „Olma sinuta ei makja mu elu mul ühtigi! Oh Kuumala, kui väga olen